

BIVUTERILE Doamnei Stelini

de **EDGAR WALLACE**

EDITURA PODEANU

BLUTERILE Doamnei Stebini

de **EDGAR WALLACE**

EDITURA POIDEANU

LEI
5

Citiți ultimele noutăți ale Editurei Podeanu

Colecția Podeanu de 15 Lei

Atac la miezul nopții

de Toma Alexandrescu

Formidabilul roman de acțiune din timpul luptelor dintre moldoveni și nenumărații năvălitori ai Țării Moldovenești.

Colecția Enigma

Cadranul morții

de Rufus King

Cel mai bun roman polițist apărut până astăzi.

Colecția celor 4 ași

Cei trei ucigași

de Eli Colter

Fantastic roman de aventuri din viața căutătorilor de aur.

Bijuteriile d-nei Stebini

de EDGAR WALLACE

York Mallet străbătu agale coridorul lung al redacției pentru a ajunge la biroul redactorului Mildred, care avea în sarcina să partea mondenă a ziarului. Mildred, un om tânăr și frumos avea obligația să fie întotdeauna îmbrăcat după ultimul jurnal. Fiecare fir de păr își avea locul său. Purta monoclu în ramă neagră, mănuși albe de piele de porc și un joben care era atât de bine periat încât puteai să te oglindești în el.

Când se isbi ușa, Mildred se întoarse. Mallet avea prostul obicei de a trânti ușile. O făcea drept protest contra spiritului de economie a proprietarului ziarului care refuza să instaleze la uși amortizoare.

— Îmi pare rău că te-am speriat Flossy, trebuie însă să mă duc într-o societate și vreau să-ți cer câteva sfaturi.

Mildred rânji, apoi împinse tabachera de argint peste masă și se rezemă de speteaza scaunului. Mallet luă tabacherea în mână și o admiră.

— Ași dori să fiu și eu băiat așa frumos ca d-ta. Ce adoratoare ți-a făcut acest „cadou d'amour”?

— O am dela doamna Stebini, fiindcă i-am ajutat la o serată de binefacere.

— Doamna Stebini, repeți Mallet. Puse tabacherea la o parte și luă loc pe un scaun.

— Curios, venii tocmai pentru a mă interesa de această doamnă. Cine este ea în definitiv?

— O americană, soția unui italian, fabricant de automobile. El aparține renumitei firme „Stebini” din Torino.

— Amănunte mai precise nu-mi poți da?

— Torino este doar centrul industrial al unei provincii italiene unde fabricanții de mașini câștigau în timpul războiului, averi. Doamna Stebini se afla în vizită la rude și s'a remarcat la operele de caritate de acolo. În afară de asta este o femeie extrem de frumoasă.

— Mie nu trebuie să-mi povestești toate fleacurile astea,

protestă Mallet. Am văzut-o și sunt de acord cu d-ta că este prea frumoasă pentru a fi descrisă prin cuvinte. Întâi de toate ași vrea să aflu ceva din trecutul ei. De activitatea ei socială nu se interesează nici dracul. Am fost prea leneș să răsfoiesc rubrica mondenă a ziarelor. Pentru asta mă aflu acum în buduarul d-tale, Flossy.

— Ași dori să nu-mi spui mereu Flossy, mărâi celălalt. Dacă nu încetezi, te iau zilele astea pe terenul sportiv și vom boxa vreo 6 reprize.

— Trezește-te, ripostă Mallet, astea sunt visuri pe cari nu le poți realiza, cari se nasc aici în această atmosferă parfumată. După câte am înțeles doamna Stebini posedă un caracter cinstit, întocmai cum pretinde și dânsa.

— Sigur că da — răspunse Mildred oarecum jignit. Are enorm de mulți bani, zeci de mii de pfunzi numai juvaericelele și'n afară de asta este cea mai frumoasă femeie care trăiește pe acest pământ hidos.

— Aha, pare-mi-se că ești amorezat lulea. De aici entuziasmul ăsta. Îți fac o propunere, ia dîseară masa cu mine și cu bătrânul Bolton.

— Cine-i Bolton ăsta?

— Nu-l cunoști, căci n'ai să-l întâlnești niciodată la ceaiurile dansante. Cunoștința sa o poți face, numai dacă ești om cumsecade, în viața comercială. El este directorul societății „Depot-Westend“.

— Da, știu. Nu-i puțin c'am plictisitor să mă așnci cu un astfel de om? Dealtfel ce mai este nou? Ești iarăși pe urma vreunei afaceri senzaționale? D-ta, știu că cunoști viața, spuse Mildred invidios, n'ai idee ce mă plictisește pe mine mereu aceiași societate. Regret din tot sufletul însă, în seara asta nu te pot întovărăși. Trebuie să mă duc acasă să mă schimb, căci iau parte la o masă dată în cinstea doamnei Stebini. Doamna Stebini are atâtea combinații, dar nu se pot compara cu ale d-tale. Deunăzi mi-a arătat carnețelul în care își notează toate obligațiile mondene, nu are nici o oră liberă. Nu pot să-mi închipui cum poate să suporte viața asta. Cât de târziu să fi fost într-o societate, a doua zi este iarăși vioaie și rumenă ca o piersică, și ochii îi sunt clari ca la o fetiță de 16 ani.

— Observ că vei intra în încurcături, când va apare Giovanni, Giuseppe sau Antonio Stebini, în Londra. D-ta ești un tânăr fără nici un căpătâi.

Mallet clătină din cap și trânti din nou ușa.

El se vâra în cercurile mondene numai când era vorba de vreun furt de juvaericele sau vreo altă afacere dubioasă. Directorul Bolton era foarte pretențios în alegerea prietenilor și cunoscuților, și Mallet își făcea socoteala că, desigur, este o cinste să îi invite la masă, de acesta.

Bolton era un bărbat în vârstă de 55 ani, avea sprincele stufoase, bărbie energică și un cioc cărunt.

Il aștepta pe Mallet în fața-localului.

— Dacă n'ai nimic împotriva — luăm masa într'un separé, propuse el. Nu țin să fim văzuți împreună. Clienții noștri ar putea să se sesizeze, crezând că s'a întâmplat ceva.

— Mi-e perfect egal. Pot mânca oriunde — replică Mallet râzând, poate că este mai bine așa, pentru amândoi. Lumea ar putea bârbi — crezând că vrei să mă influențezi sau să mă mituești.

Terminară cu masa. Chelnerul servi licheur și cafea. În sfârșit, Mr. Bolton reluă conversația.

— Te-am invitat la masă, pentru a-ți cere un sfat. D-ta cunoști mai toată lumea, în oraș. Ideea de a mă adresa d-tale mi-a venit de curând, când ne-ai vizitat tezaurul blindat.

— A, în legătură cu cazul Bennet Kenley?

— Da. Atunci mi-am spus, că ești omul care ar putea să mă sfătuiască. Colegii mei vor crede desigur că mi-am pierdut mințile, dacă ar ști că ți-am cerut părerea, în privința unor chestiuni comerciale care nu au nimic comun cu răufăcători sau acțiuni dubioase. Sunt convins, totuși, că mă poți ajuta. Ești jurnalist și știi ce înseamnă libera opinie. Veji înțelege, poate, mai ușor motivele care ți le voi expune. Poate că vei eși la capăt mai ușor ca mine.

— Așa? spuse Mallet. Să-ți compun un „exposée”?

— Nu — replică Bolton repede. Întreprinderea noastră regresează de când s'a deschis Societatea Depotklub. De trei luni, ne merge deandosele. Clienții ne părăsesc unul după altul.

Mallet își mângâie bărbia.

— Parcă am auzit ceva. Nu este noua întreprindere din Saville-Street? În ultimul timp n'am mai urmărit dezvoltarea acestei societăți, căci pentru mine acestea au fost întotdeauna un mister. Se câștigă ceva cu casa de păstrare?

— Da, aduce procente frumoase. Sistemul, însă, adoptat de noua societate tinde să ne ruineze. Pentru firma noastră

veche și cu renume, este aproape imposibil să poată stârpi concurența. Ar însemna să călcăm peste tradiții și peste principii. Milton, care a deschis așa zisul „Depotklub“, a venit cu o idee nouă — a făcut din afacere, plăcere. Doamnele, care dau juvericalele lor, spre păstrare, lui Milton, pot intra cu automobilele lor până în fața casetelor blindate. Iși pot lua bijuteriile și se pot îmbrăca cu ele într-o garderobă extrem de luxoasă, care constituie pentru societate o atracțiune. În timpul nopții sunt angajați funcționari, cari iau în primire juvericalele, când doamnelor se întorc dela serate sau baluri. După cum vezi, eu nu pot concura. În afară de asta, Milton a mai introdus o noutate. El asigură juvericalele chiar atunci când sunt luate din depozit, presupunând că vor fi înapoiat în cursul nopții sau în timp de 24 de ore.

— Bine, dar asta este un risc enorm, spuse Mizet zâmbind. Doar, Londra mișună de spărgători și hoști de bijuterii. Nu crezi că moda aceasta se va învechi și clienții se vor întoarce la d-ta? În afară de asta, cred că mai există și alți cetățeni, mai onorabili, cari au de dat spre păstrare, hârtii de valoare și documente.

— Aceștia nu sunt oamenii de cari vorbesc eu, și nici acei cari pot plăti chirii mari. Oamenii cu care se pot face afaceri, sunt tocmai aceia pe care i-a atras Milton. Când femeile au devenit membre ale societății Depotklub, nu durează mult până ce tații sau soții respectivelor, devin proprietari de safe-uri la Milton. Ei întovărășesc doar mereu doamnele acolo, când pornesc la distracții, și se lasă orbiți de aparențe. O viață întreagă am muncit în această branșă, și am trăit multe. Am văzut cum s'au înființat firme și cum au căzut, și știu cât de ușor se poate prăbuși o astfel de întreprindere. Câte odată nu este nevoie decât de un svon, care clatină firma din temelii, altădată intervine poliția cerând să se deschidă safe-urile unor clienți bănuși de ceva infamant. Asemenea chestiuni influențează asupra celorlalți clienți. În clipa de față am presimțirea că cineva boicotează și difuzează minciuni despre noi.

Mallet ridică sprincenele surprins. Și el auzise ceva despre aceste svonuri tendențioase.

— Mister Bolton, sunt gata să te ajut cât îmi stă în puteri — nu știu însă cum îți voui putea fi de folos. N'ar fi mai bine să te adresezi vreunui specialist-expert?

— Nu există nici un expert care ar putea să mă sfătuiască

în meseria mea. Dacă, însă, gri, că nu ți-s-a^{stea}ul care mi-ar putea spune de ce Mrs. Stebini care . . . avut întregul ei depozit de bijuterii, depus la noi, s'a hotărât deodată să-l ridice și să-l depună la concurență, atunci aș putea învăța ceva dela dânsul. Milton are metode foarte curioase. Desigur că s'a introdus cu scrisori reclamă prin casele mari. Este dela sine înțeles, mai ales când înființezi o astfel de întreprindere. O cunoști pe Mrs. Stebini? Ea este singura care dă tonul în Londra.

— Știu destul de multe despre ea. Și dânsa ți-a devenit necredincioasă?

— Da. După cum am spus, ea dă tonul. Ce face ea, fac și celelalte cucoane.

Mallet își umplu încă o ceașcă cu cafea, o bău și-l privi lung pe Bolton.

— Cred că nu m'ai invitat aici, să-mi ceri sfatul cum să-ți conduci afacerile? Desigur că ai o intenție bine definită; cred că a sosit timpul să mi-o explici.

Mr. Bolton ezită.

— Nu-i frumos din partea mea dacă-ți trădez din secretele clienților mei, chiar dacă nu faci parte din firma noastră. În condițiunile actuale, însă, trebuie să-ți comunic ceva.

Se uită împrejur, cu atenție, apoi vorbește aproape'n șoaptă.

— Mrs. Stebini avea unul din cele mai mari depozite și depunea în fiecare săptămână câte un nou pachetel. Asta se întâmplă un timp îndelungat. Pe cât îmi aduc aminte, erau cutii de carton, solide, învelite în hârtie cenușie și sigilate. Erau de mărimea unui pachet de țigări cu o sută de bucăți.

Mallet dădu din cap.

— Odată pe săptămână, câte odată chiar de două ori, aducea câte un pachet — le pune în casetă și pleca. Când și-a ridicat depozitul, trecându-l la concurență, caseta ei era aproape plină cu astfel de pachetele. Nu permise nimănui s'o ajute, ci le duse singură la mașină. Luând ultimele cartoane, lăsă unul să-i scape jos, care se desfăcu. Văzui că era plin cu pietre prețioase. Un funcționar al firmei care o însoțise jos în trezor, văzu pietrele împrăștiindu-se pe dușumeaua de marmoră. Erau diamante, smaragde și safire. El evaluează pietrele la cel puțin 50.000 de Pfunzi — și'n total erau peste douăzeci de pachetele.

Mallet îl privi neîncrezător.

— Așa dar, susții, că? — Stebini avusese depuse la d-ta, juvaericele în valoare de un milion de Pfunzi?

— Da, așa se pare. Dânsa era enervată peste măsură din cauza accidentului și-l rugă pe funcționar să nu povestească nimic. Natural, acesta îmi raportă imediat cazul, punându-mă într-o dilemă. Din cauza aceasta m'am gândit la d-ta.

— Un milion de Pfunzi! spuse Mallet uluit. Am știut eu că este bogată, la asta, însă, nu m'ași fi așteptat!

— Funcționarului nu i-a permis să pună mână pe nici o piatră, ci le-a ridicat singură, pe toate. Aceasta mi s'a părut foarte curios. Natural, că m'am supărat că Mrs. Stebini a trecut la firma concurentă — cu toate acestea, într-o privință, sunt mulțumit că n'o mai am clientă. Nenorocirea este, însă, că a dat un exemplu celorlalte doamne.

→ Pietrele erau șlefuite sau nu?

— Erau șlefuite.

— Crezi că Milton știe ceva despre pietre?

— Habar n'am. Desigur că nu pot să-i spun nimic, fără a nu trăda o fostă clientă, nu cred, însă, că ar fi încântat, aflând ce avere i-a fost încredințată. Personal, Mrs. Stebini mi-e foarte simpatică, este politicoasă, amabilă și mai ales... frumoasă. Când vor afla hoții de bijuterii din Londra, câtă avere are ea depusă la casa de păstrare — nu se va simți prea bine. Va căuta imediat să le retragă.

Mallet își aruncă privirile spre tavan și începu să se gândească.

— O chestiune foarte curioasă.

Mai mult nu spuse.

Întorcându-se la redacție, se întâlni pe drum cu inspectorul Roon, care se găsea în vervă și bine dispus.

— Ei, ce-i nou? întrebă reporterul mohorât. Îmi pare în-
totdeauna rău când te văd bine dispus. Un semn că poliția noastră stă prost de tot.

— O să faci ochi mari, Mallet. Ce să-ți spun, am să-ți fac o comunicare de mare importanță, pentru care ai vrea să dai mulț.

— Dacă eu ași avea să-ți comunic ceva, n'ai fi destul de inteligent să înțelegi — spuse Mallet neprietenos. Dar te văd că ești în stare să plesnești, dacă n'ai avea ocazia să-mi povestești. Ei, dă-i drumul.

Roon scutură din cap.

— Nu, nu prietene — începu el domol.

— Ți-am spus de-atâtea ori că nu ți-s prieten și că n'ai voie să-mi spui astfel.

— Deocamdată, și'n cazul de față n'are nici o importanță. Nu-ți pot spune nimic pentru că chestiunea n'are voie să apară în ziare.

Mallet râse ironic.

— Am înțeles. Dacă poliția ar fi avut interes ca ceva să nu apară în ziare nu ți-ar fi spus d-tale nimic.

— Bine, atunci îți voia spune. O cunoști pe Mrs. Stebini?

— Da, ca buzunarul drept.

— Il cunoști și pe tânărul George Milton?

— Da. Ce vrei să-mi povestești despreăștia doi? Întrebă el repede.

— S'au logodit și se căsătoresc astăzi și plec imediat în călătorie de nuntă. Ei, ce crezi despre asta?

Această comunicare se sparse, într'adevăr, ca o bombă.

— O clipă — spuse Mallet. De unde știi?

— Mă găscam din întâmplare la gara centrală și l'am văzut pe Milton dându-și cuferete la casa de bagaje.

— Te-a văzut?

— Da.

— S'a speriat?

— Parcă. Nu prea i-a convenit, văzându-mă. Imi povesti, apoi, despre logodnă și despre nuntă, rugându-mă să nu povestesc la nimeni despre călătorie.

— Când pleacă?

— La nouă.

— Încă o întrebare. Cine este acest Milton, în definitiv? Nu prea știu multe despre lumea asta dela Societatea-Depot-klub. Tatăl său a fost șeful unei firme cunoscute.

— Bătrânul s'a retras din afaceri — explică Roon. Milton a fost la început cam deochiat și a stat câțiva ani și prin India. Cu tatăl lui se certase și n'au mai vorbit unul cu altul. Mai târziu se reîntoarse la Londra și se păru că s'a îndreptat. Șederea în India pare că a influențat asupra lui. De aici se vede, ce influență capitală au țările străine asupra anumitor oameni cari...

— Nu mai trâncăni atâta. Mai bine mi-ai spune unde locuiește tatăl lui.

Bătrânul Milton trăia la conacul său, la o depărtare de 35 kilometri de Londra. Era îngrijit cu credință de o armată

Întreagă de servitori, nu mai vizita nici un cunoscut sau prieten mai ales că era și suferind. Mallet plecă într'acolo cu mașina lui și se lovi de mari greutăți înainte de a reuși să-l facă pe bătrân să-l primească. Însfârșit, fu condus în bibliotecă unde se găsea, îmbrăcat într'un halat, Mister Milton senior. Il privi pe reporter dușmănos și la început nu voi să dea nici o informație:

— Fiul meu? spuse el însfârșit. Despre el nu vreau să spun nici un cuvânt.

— Dar...

— Ți-am spus odată că nu vreau să-ți vorbesc nimic despre el. M'a costat o avere și este un bandit, un om mizerabil....

— Dar bine, Mister Milton, fiul dv. are în oraș o poziție socială de invidiat, este...

— Fleacuri!

— Este proprietarul unui local de dans și'n afară de asta are o casă de păstrare unde primește bani și acte de valoare spre...

— Nu știu nimic — replică bătrânul supărat. Ceeace știu: e un om mizerabil. Oamenii cari sunt în stare să-și depună averea spre păstrare acestuia, ori sunt proști, ori de aceeași categorie cu mizerabilul de fiul meu. El se pricepe la afaceri tot atât de bine ca motanul meu. Acum patru ani am dat o notiță în ziare în care anunțam că nu-mi iau nici o răspundere în cece privește datoriile sale și că am rupt, în mod definitiv legăturile. Ași vrea numai să știu, de unde dracul are bani. În Italia, el și cu nevastă-sa n'au trăit decât din excrocherii. În Paris au fost arestați și la Viena au declanșuit un scandal ca un uragan.

— Imi ajunge. Nu vreau să știu mai multe.

Seara avu loc o mare serbare. Tot ce exista mai select în Londra, ținuse să ia parte la serbarea care avea loc în Albert Hall. Din această cauză, încăperile societății Depotklub erau ticsite de lume. În special bogătașii dela țară, veniseră să-și ridice juvaericelele pentru seara acela.

La ora 11 apăru la Albert Hall și Mallet. Era însoțit de șeful secției criminale și de un omuleț, cunoscut de mulți sub numele de McAndrew, unul din cei mai mari și mai cunoscuți bijuteri din Europa.

— Scuzați-mă alteță — se adresă Mallet tinerei ducese de Telborough.

— Da, ce doriți?

Il privi extrem de surprinsă.

— Imi permiteți să vă prezint pe Mister Coleburn dela Scotland Yard? Am îndrăzni să vă întrebăm dacă nu cumva veniți dela societatea Depotklub?

Ducesa dădu din cap.

— Da, am fost acolo de mi-am luat colierul din casetă. Iși arată, la gât, perlele strălucitoare. Am sosit ieri din Scoția.

Mallet zâmbi și arată pe McAndrew.

— Domnul acesta este McAndrew, cunoscutul bijutier, care cu permisiunea Alteței Voastre, ar vrea să se uite mai bine la colier.

— Dar pentru ce?

— Am controlat până acum, bijuteriile a patru doamne — replică Mallet — și am constatat, în toate patru cazuri, că este vorba, numai, de simple imitații.

Uluită, ducesa, desprinse colierul dela gât și-l întinse bijutierului.

— Imitație — explică McAndrew. Sunt foarte bine imitate — fiecare din pietre costă un pfund.

Ducesa căzu pe un scaun.

— Telborough nu-mi va ierta niciodată, se văita ea.

— Este foarte curios că toate doamnele, cărora le aducem la cunoștință tristul adevăr, spun că bărbații lor nu le vor ierta niciodată — spuse Mallet lui Mr. Coleburn, pe când se aflau în drum spre Scotland Yard.

— Cum dracul ai ajuns să dibuești această afacere? întrebă curios detectivul

— Am bănuț puțin, m'am gândit puțin și am știut puțin — răspunse Mallet. A costat o groază de bani, organizarea și înființarea societății Depotklub, însă a fost o idee grandioasă. Milton s'a însurat cu Terreza Olandi, fiica unui juvaerghi. Aceasta am aflat-o telegrafind unui corespondent de-al nostru la Milano. Poliția din Roma era pe urmele ei în legătură cu unele excrocherii cu juvaericele. Intre noi fie zis, pricepea ceva în înlocuirea pietrelor veritabile cu imitații. În fiecare săptămână primea câte un pachet cu pietre false. Avea enorm de mult lucru schimbând pietrele, într'un timp așa de scurt.

Restul era foarte simplu. Mrs. Strebină era clienta casei de păstrare Westend, obținând în felul acesta încrederea cunoscuților și prietenilor ei. Când s'a introdus bine în societatea înaltă, reuși să care toate bijuteriile bogătaşilor, la societatea Depotklub. Căci toată lumea se grăbi să-i urmeze exemplul. Timpul cel mai lung îi trebuia să înlocuiască pietrele veritabile cu cele false.

— Ei, dar am ajuns la gara centrală. Trenul spre Hull pleacă peste zece minute. Apropo șefule ai dat dispozițiile necesare agenților din gară.

— Desigur. Dar iată pe d-na și d-l Milton cu brățările la mâini. Frumoasă pradă!

Un proces senzațional

de PAUL ROSENHAYN

Ușa dela coridor se închise. Servitorul intră în cameră.

Dinăuntru veneau sunete de muzică. Se mai auzeau râsete vesele, voci confuze și clocniri de pahare, care încetară îndată ce servitorul închise ușa.

— Regret că trebuie să vă înapoiez cartea de vizită, domnule. Domnul Lechner își serbează astăzi nunta, și veți înțelege... dacă puteți mâine...

Străinul clătină din cap. Scoase un creion din buzunar, și scrisese câteva cuvinte pe dosul cartonașului, apoi l-l întinse servitorului.

— Du asta stăpânului d-tale.

Servitorul ezită o clipă, apoi ridică din umeri și luă cartea de vizită, dispărând din nou. O clipă se auzi iarăși sgomotul petrecerii, cineva vorbea... probabil în toast. O salvă de râsete îl răspunse. Ușa se închise cu sgomot și se făcu iarăși tăcere.

Servitorul trecând prin camerele care străluceau de lumină, aruncă o privire curioasă pe cartea de vizită.

Joe Jenkins

era tipărit pe față, iar pe dos cu creionul erau scrise următoarele cuvinte:

— „Ași vrea să-ți vorbesc în privința crimei dela Grand-Hotel”.

Se sperie și întoarse capul. Apoi se apropie de stăpânul său care se întreținea cu două doamne.

Străinul se uită la vița de vie care era pictată în jurul hollului, de o mână de maestru.

Se deschise o ușă. El întoarse capul.

— Numele meu este Lechner — zise cel care eșise din cameră, închizând ușa în urma lui. Aruncă o privire pe car-

tea de vizită. Vrei să-mi vorbești, Mr.... Mr. Jenkins.... În privința unei crime?

— Trebuie să-ți cer scuze — începuse celălalt cu un zâmbet ușor. Îmi este destul de penibil că trebuie să te deranjez tocmai în seara nunții cu o chestiune nu tocmai plăcută. Dar vei înțelege. O crimă, ca să spun așa, este o scuză destul de justificată.

— Numai că nu înțeleg... răspunse gazda, cu ce-ași putea să-ți fiu de folos în această chestiune.

— Nici eu nu știu încă. Mi se pare că ai avea o legătură într'un fel oarecare cu această întâmplare, pe care până în prezent nu o cunosc cu deamănuntul și pe care nici d-ta nu pari a o cunoaște. Să fiu scurt: în camera 217 a Grand-Hotel-ului locuiește de câțva timp baronul von Goll, un suedez. Îl cunoști?

— Nu.

— Acest domn von Goll a fost împușcat în camera sa, azi după masă, la ora 2.

Lechner făcu un gest de părere de rău.

— Îmi pare rău, Mister Jenkins, dar ți-am mai spus odată: nu cunosc pe acest domn și de aceea nu știu pentru ce îmi povestești toate acestea.

— Puțin înainte de crimă, victima a vorbit cu cineva la telefon. Cu d-ta, domnule Lechner.

— Cu mine? repetă el surprins. Trebuie să fie o eroare. Cine pretinde că eu aș fi acela care am vorbit... cu acest domn von Goll — dacă spui că este mort?

— Aparatul telefonic era automat. M'am interesat deci la Oficiul de telefoane și am aflat că au fost înregistrate în ultimul timp, șase convorbiri. Numerele cu care s'a vorbit le-am găsit în centrală. Am cercetat carnetul de telefon al victimei și am găsit notate câteva cifre, desigur numere de telefon. Unul din numere era identic cu unul dat de centrală. Și acest număr — 12.16.73 — este al d-tale, domnule Lechner.

— Și pe acest număr, care este al meu, îți construiești d-ta toate combinațiile?

— Da. Ca să spun așa, este singura urmă pe care o am.

— Și ce dorești dela mine?

— Te-ași ruga să te sustragi timp de douăzeci de minute îndatoririlor de gazdă, venind cu mine. Mașina ne așteaptă afară.

Lechner aruncă o privire spre ușa care ducea în interiorul casei și clătină capul.

— Nu. Regret. În afară de asta ești un simplu particular... dacă poliția...

— Deoarece mi s'au adresat mie în locul poliției — întrerupse detectivul — te rog să crezi că au motive puternice. Directorul crede — că dacă afacerea ar ajunge în mâinile poliției — ar deveni publică și ar periclita bunul renume al hotelului. Închipuești, un cadavru într'una din apartamentele hotelului — ar însemna exodul chiriașilor într'altă parte. Din această cauză au recurs la umila mea persoană. Sper că în ceace te privește pe d-ta, ar fi mult mai bine să fii gentil cu mine, în particular, decât martor în urma cercetărilor poliției. Așa dar refuzi, d-le Lechner? Atunci voi fi obligat să execut....

Pictorul Lechner se îndreptă.

— Nu, nu refuz. Ai dreptate... ar fi o lașitate din partea mea. Mă voi scuza imediat față de musafirii mei.

Crima dela Grand-Hotel trecuse ca neobservată. În dreapta și'n stânga culoarului camerele erau goale în mai tot timpul prânzului. Fiecare apartament se compunea din trei camere: camera de locuit, dormitorul și baia, astfel că sgomotul împușcăturei fusese înăbușit de grosimea pereților.

Directorul hotelului îi aștepta. îi conduse imediat la apartamentul 217. Nimeni nu se sinchisea de cei trei.

— Cunoașteți pe acest om, domnule Lechner?

Pictorul privi fix pe mortul culcat pe un chaiselongue și dădu din cap.

— Nu. Nu l'am văzut în viața mea.

— Te rog chiamă pe boy, domnule director.

După un minut intră un băiețuș vioiu, în uniformă.

— Tu ai fost ultimul, îl întrebă detectivul, care l'ai văzut pe baronul von Goll?

— Da — răspunse băiatul și privirea ochilor săi albaștri se opri mirată asupra pictorului. Domnul von Goll, m'a chemat la el imediat după o convorbire telefonică. Adu-mi o mașină, îmi spuse el.

— Ai auzit ce-a vorbit la telefon?

— Numai ultimile cuvinte, căci veneam tocmai dela bucătărie și mă duceam spre ascensor.

— Ce-a spus?

— Termenul a trecut. Mă duc... știu d-ta unde. Apoi trânti receptorul în furcă. Era grozav de furios. M'am dus în stradă să-i aduc mașină.

— Ai găsit-o imediat?

— Nu. La Dresda nu-i prea ușor să găsești o mașină imediat. A trecut vreun sfert de oră până am găsit una.

— Când te-ai întors, ai urcat scările?

— Nu. M'am urcat cu ascensorul. Am bătut la ușă la 217 — de trei ori — apoi am deschis ușa și am dat peste domnul von Goll, zăcând împușcat la pământ.

— Acum uită-te la acest domn. Deșigur că nu l'ai văzut în viața ta. Nu-i așa?

— Ba da — acest domn a fost ieri aici.

Detectivul se întoarse spre Lechner, privindu-l întrebător. Apoi spuse băiatului:

— Nu te înșeli?

— Sigur că nu. Domnul mi-a dat cartea de vizită și-mi dădu ordin să-l anunț domnului von Goll.

— Ai citit numele de pe cartea de vizită?

— Da. O fac întotdeauna. Era scris: Hans Lechner.

Detectivul încreți fruntea și se uită o clipă tăcut spre pictor care privea în podea.

— Ce spui de asta, domnule Lechner?

— Băiatul se înșală — răspunse cel întebat.

— Nu mă înșel — protestă boy-ul repede. În afară de asta am mai auzit ceva. Domnul baron îi spunea. Nu, domnule Lechner, aștept până mâine după prânz, la ora două. Dacă până atunci nu... Mai mult n'am auzit.

Joe Jenkins se adresă lui Lechner.

— Dacă vrei, ași fi dispus să te conduc acasă.

În timp ce mașina alerga pe Pragerstrasse apoi traversă Kasier-Wilhelmsplatz, cei doi bărbați se priveau tăcuți. Deodată detectivul scoase din buzunar o bucată de hârtie și o desfăcu.

— Scrisoarea aceasta am găsit-o în buzunarul celui asasinat. Să fi-o citesc?

Lechner dădu din umeri indiferent.

— Vă rog să nu vă puneți planul în aplicare — citi Jenkins. Așteptați, în tot cazul până Joi, 15 August. Până la ora două, voi fi la dv., spre a vă aduce obiectul dorit. Încă odată, vă implor, nu întreprindeți nimic!

Scrisoarea nu poartă semnătură și este bătută la mașină. Știi ceva despre ea?

— Nu cunosc această scrisoare.

Detectivul strânse buzele și spuse încet:

— Domnule Lechner... pentru a doua oară te prind cu minciuna. Trebuie să știi, că înainte de a veni la d-ta, mi-am permis să trec pela locuința d-tale de celibatar din Strehle-nerstrasse, unde am făcut câteva cercetări. Cu această oca-
zie mi-a căzut în mână o foaie de hârtie având același con-
ținut cu cel pe care și l'am citit adineauri. O copie, desigur,
căci era scrisă cu indigo. Deci, d-ta ești autorul acestor rân-
duri. Ei, dar vād c'am ajuns.

Lechner deschise ușa mașinei și cu o ușoară absență își scoase pălăria îndreptându-se cu pași repezi spre casă.

— Încă ceva... Lechner se întoarse tresărind. Detectivul se afla lângă el.

— În cazul când crezi că ai avea ceva să-mi comunici, îți stau la dispoziție până mâine la ora 12, la hotelul Sendig. Până atunci în particular. De mâine, dela ora 12, intră auto-ritățile în funcțiune.

A doua zi după ora unsprezece, Hans Lechner intră în apartamentul ocupat de Joe Jenkins. Detectivul îl eși înainte. Pictorul era palid și nedormit. Ochiul îi luceau ca a unui om cuprins de friguri.

— După cum vād ai să-mi comunici ceva important — începu detectivul.

— Da, Mr. Jenkins.

Se lăsă greu pe un scaun.

— Vreau să-ți spun adevărul. Eu l'am ucis.

— Motivul?

— Nu-l pot spune.

Coridorul sălii de ședințe a Curții cu Juri era ticsit de martori. Tocmai se strigă un nume.

— Alexander Helbing.

— Aici!

Cel chemat intră cu pași repezi în sală.

— Ați fost secretarul particular al victimei?

— Da.

— După spusele unui funcționar al hotelului, baronul von Goll ar fi primit în ziua de 14 August, vizita pictorului Hans Lechner. L'ați văzut pe acest domn?

— Da. Erram în camera domnului von Goll, care-mi dicta câteva scrisori când a fost anunțată vizita domnului Lechner.

— Recunoașteți în acuzat pe vizitator?

Secretarul privi liniștit spre pictor care se afla într-o stare de apatie.

— Da — acesta este domnul care l'a vizitat pe domnul von Goll, în ziua de 14 August.

— Din cele spuse de băiatul dela hotel, tragem concluzia că între domnul von Goll și domnul Lechner exista ceva de mare importanță și care a fost motivul care a dus la asasinarea baronului. Acuzatul își luase obligația să-i aducă ceva până la 15 August, și probabil că nu s'a ținut de cuvânt. Aveți vreo bănuială despre ce anume ar fi putut fi vorba?

Secretarul dădu negativ din cap.

— Mulțumesc. Baronesa von Goll te rog — se adresă președintele, aprodui dela ușă.

La auzul acestui nume — întreagă sală începu să dea semne de nerăbdare și curiozitate. Înăuntru intra o doamnă, trecută de 40 de ani, palidă la față și îmbrăcată în doliu mare.

— Imi pare rău, stimate doamnă, că trebuie să vă deranjez pentru o chestiune inevitabilă — începu președintele cu voce înăbușită. Desigur că vă invocă aduceri aminte dureroase. Aici însă este vorba de viața și moartea unui om, și de aceea vă rog să vă stăpâniți durerea și să ne dați cât se poate de exact și scurt unele informațiuni.

— Mă rog, vă stau la dispoziție.

— Știți care ar fi motivul care l'a făcut pe acuzat să comită această crimă? Dv., ca soție a mortului, cunoscând întreaga lui viață trebuie să fiți prima care ar putea să ne dea informații prețioase.

Baronesa respira adânc. Apăsă mâna pe inimă și spuse aproape în șoaptă:

— Da. Cred că pot da unele deslușiri în privința asta. Era acum un an, continuă ea ezitând — atunci locuiam cu soțul meu la Garmisch în Alpenhof. Între persoanele cu care aveam relații era și d-ra Linda Eberhard — sau cum se numește acum — doamna Linda Lechner.

În sală se produse mișcare. Președintele ridică privirea.

— Iată ceva cu totul nou pentru mine — spuse el.

— Linda Eberhard îmi era prietenă. Relațiile noastre se întrerupseră printr-o întâmplare puțin fericită. Soțul meu îmi făcuse de ziua mea cadou o diademă minunată — platină încrustată cu diamante. Această diademă dispăru în mod misterios, din buduarul meu. Singura persoană care a călcat pragul acestei camere, în afară de mine, a fost Linda Eberhard. I-am comunicat imediat dispariția bijuteriei în credința că se va dovedi că ar fi fost o eroare. Spre marea mea surprindere, d-ra Eberhard pâlise când auzi de furt. Imediat după aceea mă părăsi sub un pretext oarecare. Părăsi chiar orașul — spre marea mea uimire. Am aflat mai târziu că-și împachetase lucrurile în grabă spre surprinderea personalului dela hotel — mai mult — dama ei de companie, d-ra Edith Berger refuză s'o însojească calificând plecarea bruscă ca o evadare.

Soțul meu și cu mine — eram dispuși, cu toate acestea, să credem într-o întâmplare inofensivă. Am găsit scuza că plecarea se datorește unei inexplicabile stări nervoase. Soțul meu crezu chiar că plecarea ar fi un protest contra unei bănueli nedrepte din partea noastră. Eram gata să ne cerem scuze când soțul meu făcu o descoperire neașteptată. La un bijutier din Dresda văzu expusă o diademă — diadema mea, același pe care mi-o făcuse el cadou. Întrebă pe juvaergiu despre proveniența diademei. O cumpărase dela o anume d-ră Linda Eberhard.

Întreaga sală ascultă cu respirația oprită ultimele cuvinte.

— Ce-a făcut atunci soțul dv.? Întrebă președintele.

— Se interesă de adresa domnișoarei Eberhard. Cu această ocazie află că avea intenția să se căsătorească în curând cu pictorul Lechner. Intră imediat în legătură cu d-ra Eberhard, și câteva zile mai târziu își făcu apariția domnul Lechner, logodnicul. El promise că va anula vânzarea diademei și i-o va înapoia soțului meu. Primi un termen — până la 15 August, ora 2. După această dată avea să comunice cazul poliției.

— Ai auzit ce-a declarat martora — se adresă președintele lui Lechner. Ai ceva de spus?

Pictorul ridică încet capul și răspunse cu voce înfundată:

— Nu — acesta este adevărul.

— Pentru ce sumă a vândut logodnica d-tale diadema?

— Pentru 40.000 de mărci.

— Ai încercat s'o răscumperf?

— Da. I-am oferit bijutierului 80.000.

— Și n'ai reușit s'o recapeți?

— Nu. Bijutierul o vânduse între timp unui străin pe care nu l'am mai putut găsi cu toate cercetările întreprinse.

— După ce ai văzut că n'ai ajuns la nici un rezultat — ți-ai dat seama de urmările faptului că până la 15 August n'ai fi putut să te ții de cuvânt — și atunci gândindu-te la scandalul care ar fi avut loc — l'ai împușcat?

— Așa este.

— Recunoști deci fapta?

— Da.

— Acum vom auzi declarațiile soției d-tale.

În sală intră o tânără blondă, simpatică, cu fața palidă și plânsă.

— Văduva celui asasinat ne-a povestit întâmplarea nenorocită — spuse președintele. Diadema furată a fost regăsită la un bijutier care a declarat că a cumpărat-o dela d-ta. Ai ceva de spus asupra acestei chestiuni?

— Da — răspunse încet tânăra femeie. Nu eu sunt hoața.

— Nu ești d-ta hoața? repetă președintele mirat. Explică-te, te rog. Grăba cu care ai părăsit Garmisch-ul, apariția bijuteriei vândute de d-ta, sunt două puncte care nu vorbesc în favoarea d-tale.

— Știu. Și totuși așa este. Cu toate că pare neverosimil — totuși este purul adevăr. Eu posedam exact aceeași bijuterie cu a baronesei. În ziua aceea aveam diadema în poșetă, căci aveam de gând s'o vând. Furtul neașteptat, mă făcu să întrevăd un pericol pentru mine. Ași fi fost luată drept hoață, căci explicația mea nu ar fi fost luată în considerare. Mi-am pierdut capul cu desăvârșire și singurul meu gând era să plec imediat. Știu că n'am făcut bine.

— Este foarte adevărat că ceace ne povestești aici aduce a basm. Dacă acesta ar fi fost adevărul, soțul d-tale de ce nu s'a dus la domnul von Goll să-i spună adevărul?

— A și făcut-o, însă baronul i-a răs în nas răspunzându-i că poliția nu va putea crede o bazonie ca asta.

— Bine, dar n'ai nici un martor care să fi văzut această diademă la d-ta înaintea furtului?

— Nu. Diadema era un cadou primit dela mama, care o adusese din Calcutta. Se potrivește numai la toaletele de seară și eu am purtat-o o singură dată la Paris — și singura

martoră, mama mea a murit. La rochiile mele de doliu nu prea mergea.

— Dacă este așa cum spui — vocea președintelui sună aproape miloasă, atunci soțul d-tale, printr'un complex ciudat de împrejurări se află într'o situație îngrozitoare. Aici nu discutăm asupra furtului ci asupra crimei. Soțul d-tale a declarat că el este autorul.

Tânăra începu să plângă, și-și ascunse fața în batistă.

— Acum vom auzi — spuse președintele aruncând o privire spre ușă — declarațiile detectivului Mr. Joe Jenkins.

Aproșul alergă afară și cel chemat intră înăuntru. Toate privirile se îndreptară spre bărbatul care ținea în mâinile lui fișele acestei întâmplări tragice.

— D-ta, Mr. Jenkins nu vei avea prea multe de spus — zise președintele cu un zâmbet ușor — căci interogatoriile s'au terminat și acuzatul și-a recunoscut fapta.

Detectivul înclină capul în semn de aprobare.

— Nu mai am prea mult de spus, domnule Președinte — răspunse el cu voce liniștită. Numai un lucru de nimic — adică, acuzatul este nevinovat.

Președintele, judecătorii și jurații întoarseră toți capul spre bărbatul care sta înaintea lor cu fața rigidă — care rostise aceste cuvinte neînchipuite.

— Ce spui d-ta? Nevinovat?

— Da.

— Cum vei dovedi aceasta?

— Foarte ușor. Acuzatul, după declarațiile lui ar fi comis fapta cu revolverul pe care-l văd aici pe masa judecătorului.

— Sigur că da.

— Crima a fost comisă la ora 2 după masă, în ziua de 15 August.

— Da, și?

— Revolverul acesta a fost cumpărat de acuzat în ziua de 16 August la ora 11 dimineața, dela magazinul de arme a domnului Emil Förster din Londonstrasse 45. Prin urmare, în timpul când s'a comis crima, el nici n'a avut revolverul.

— Ce spui de asta? se adresa președintele acuzatului.

— Trebuie să fie o eroare. Negustorul o fi greșit cu o zi.

— Exclus — continuă detectivul. Când domnul Lechner a cumpărat revolverul, intrase tocmai un curier dela o bancă care prezentase o poliță domnului Förster. Această poliță era cu scadența la 16 August și a fost încasată exact în acea zi.

— Pentru aceasta va trebui să ascultăm mărturiile negustorului de arme și a curierului de bancă.

— Desigur. I-am adus chiar cu mine.

— Să intré.

Intrară doi bărbați cu pași siguri.

— Cred că știți despre ce este vorba — spuse președintele. D-ta când ai vândut arma?

— La 16 August, la ora 11 dimineața.

— De unde știți timpul așa de precis?

— Pentru că în momentul când domnul Lechner a părăsit magazinul, mi s'a prezentat o poliță de 1500 de mărci.

— Cine ți-a prezentat-o?

— Un curier dela Dresdner-Bank. Dumnealui. Poftim și polița.

Președintele luă hârtia în mână și o întinse curierului.

— Ai auzit ce-a spus domnul Förster. Așa este?

— Da. Am prezentat această poliță la 16 August, în clipa când domnul Lechner părăsea magazinul.

— Se pare — spuse președintele, că această afacere este mai complicată decât s'a crezut. Acuzatul își recunoaște vina — totuși... D-ta domnule Jenkins cum explici asta?

Detectivul zâmbi.

— Nu-i greu de ghicit. D. Lechner crede că soția sa este criminala și a luat vina asupra sa ca s'o scape.

Președintele se uită la blonda care plângea, și care deodată lăsă batista să-i cadă din mână — uitându-se speriată când la detectiv când la soțul ei.

— Ce-ai de spus la asta, doamnă Lechner?

Ea ridică din umeri.

— Dacă soțul meu nu este vinovatul atunci sunt cea mai fericită femeie.

— Și d-ta acuzat, ce-ai de spus?

— În momentul acesta nu pot spune nimic, domnule președinte.

— În urma cercetărilor întreprinse de mine — zise detectivul — am găsit în camera unde s'a comis crima, într'un colț — această batistă — zicând aceasta întinse președintelui o batistă.

— Batista poartă inițialele L. L. — spuse președintele. Asta înseamnă: Linda Lechner. E a d-tale?

Ea dădu din cap în semn de aprobare.

— Prin aceasta, afacerea intră pe o pistă nouă — spuse

președintele. Batista doamnei Lechner la locul crimei... nu-i așa că aveai interes, la fel ca soțul d-tale ca domnul von Goll să moară? Te-ai temut mai mult decât el de consecințele unei reclamații la poliție. Nu-i așa?

— Da, răspunse tânăra femeie.

— Din păcate nu pot s'o bănuiesc nici pe doamna Lechner, pentru a face pe placul adevăratului vinovat — spuse Joe Jenkins.

— Ce însemnează asta? întrebă președintele.

— La descoperirea mea am dat peste ceva nevărosimil. Dacă această batistă ar fi avut vreo legătură cu crima — ar fi trebuit să fi fost pierdută în ziua de 15 August la ora două — în camera asasinatului. În timpul acesta însă, nu exista nici o doamnă Linda Lechner ci numai domnișoara Linda Eberhard. M'am interesat mai deaproape și am aflat că baptistele au fost comandate o lună mai târziu. Deci, doamna Lechner, ca să atragă bănuelile asupra ei a pus-o singură acolo.

— Devine din ce în ce mai confuz — spuse președintele cam enervat. Ce motiv ar fi avut să facă aceasta?

— Același motiv ca soțul ei. El o considera pe ea vinovată și se acuza singur pentru a o salva. Ea la rândul ei, îl considera pe el vinovatul și voia să-și ia asupra ei vina pentru a-l salva.

— Este adevărat? întrebă președintele.

Ea lăsă capul în jos.

— Ei bine, care dintre acești doi, cine este adevăratul vinovat?

— Niciunul!

Publicul jubila.

— Atunci?

Detectivul ridică din umeri.

— Despre asta ne-ar putea spune ceva domnul Helbing, secretarul particular al domnului von Goll.

Președintele își fixă privirea asupra secretarului.

— Domnul Helbing a depus mai înainte mărturia — spuse președintele cu un ton binevoitor. L'am întrebat dacă știe ceva despre domnul von Goll în legătură cu domnul Lechner.

— Domnule Helbing — se adresa președintele secretarului. Ai auzit ce ne-a spus Mr. Jenkins. Te întreb încă odată. Ai știut că baronul l'a amenințat pe domnul Lechner că-l va reclama la poliție?

— Da.

— De ce ai declarat prima dată contrariul?

Secretarul plecă ochii în jos.

— Am făcut-o pentru că... pentru că, ei pentru că n'am vrut să îngreunez situația domnului Lechner — răspuse el cu voce înăbușită. După ce mărturisise singur vina — n'am mai crezut că ar fi putut fi de mare importanță.

Președintele se uită la detectiv.

— Domnul Helbing a depus deci o mărturie falsă. Chiar dacă nu ne-a spus tot adevărul nu vād ce vină ar putea avea. N'ar fi făcut decât să întărească bănuelile noastre.

— N'a avut nevoie de asta — deoarece depoziția băiatului ștersese orice îndoială, deci nu mai putea fi vorba de o întărire de bănueli. Curtea cu juri era de mult convinsă că Lechner este vinovatul.

— E posibil — dar de ce să fi tăcut — să spun așa — în favoarea acuzatului?

— A văzut într'asta mijlocul de a face pe generosul fără să-l coste ceva.

— După părerea d-tale cine-i, deci, criminalul?

— Domnul Helbing, secretarul particular al domnului von Goll.

Secretarul se dădu câțiva pași înapoi, îngălbenindu-se. Președintele împreună cu jurați căsară ochii mari în timp ce în sală se produse o mișcare vădită.

— Dar acum, îmi dați voie să vă povestesc cum s'au petrecut faptele. După ce baronul von Goll terminase convorbirea telefonică se îndreptă spre dormitor pentru a se îmbrăca. Acolo era așteptat de secretar — de acest domn Helbing — căruia baronul voia să-i dicteze câteva scrisori. Când secretarul scoase caietul de stenografie din buzunar, scoase din greșeală și bijuteria. În clipa aceea se simți pierdut. Toată construcția de minciuni și erori căzu; nu domnișoara Eberhard a furat diadema ci... ci...

— Helbing? întrebă președintele nerăbdător.

— Nu — domnișoara Edith Berger, dama de companie a domnișoarei Eberhard. Această domnișoară Berger întrefine de câțiva ani legături amoroase cu Helbing. Ea i-a predat bijuteria și probabil că amândoi intenționau să plece în străinătate, la momentul oportun. Helbing își dădu seama imediat că crima săvârșită de el va fi atribuită pictorului Lechner, contra căruia vorbeau toate împrejurările și indi-

c' . S'a gândit la asta chiar înainte de a trage glonte — pentru că domnul Helbing gândește repede.

— Nu este adevărat — bolborosi secretarul.

— Eram convins că domnul nu va fi de aceeași părere cu mine. Din această cauză am adus o martoră prețioasă. Jos, în automobil așteaptă d-ra Edith Berger — păzită de doi oameni ai mei. Da — și ce-i mai important este că are la ea și diadema buclucașă.

Președintele sună și dădu ordin să fie adusă fosta damă de companie.

— Recunoști vina, domnule Helbing sau tot mai minți? — îi întrebă Joe Jenkins.

Secretarul privi în pământ.

— Mărturisesc — spuse el răgușit. Este așa precum ai spus. Dar numai diavolul poate să înțeleagă cum de știi totul.

— Trebuie să mărturisesc — se adresă detectivul, juraților — că tot ceace am povestit despre Helbing a fost numai o simplă combinație bazată pe deducții. În timpul când Helbing depunea mărturia — mi-am permis să trimit domnișoarei Berger un bilețel în care imitasem scrisul lui Helbing. Scrisesem următoarele:

— Așteaptă-mă la ora 12 în automobil în fața palatului Justiției. Adu cu tine și diadema. Plecăm imediat la Viena.

Era numai un simplu bluff, pentru că în realitate nu știam nimic despre diademă. Presunțiunile mele se dovediseră a fi adevărate căci într'adevăr diadema o avea la ea când s'a prezentat la întâlnire. Prinsă în posesia bijuteriei am reușit să obțin foarte repede o mărturisire. Bazat pe această mărturisire am înscenat povestirea pe care ați auzit-o. Restul îl cunoașteți, criminalul a mărturisit. De astă dată însă adevărul ucigaș — nu de ocazie, ca până acum.

Joe Jenkins începu să râdă și privi pe doamna Lechner, apoi pe pictor.

— Și acești tineri au mințit — însă sub minciuna lor era ascuns cel mai nobil motiv, pe care noi oamenii îl cunoaștem prea bine. Fiecare din ei era gata să tragă consecințele faptei celuilalt. Încă înainte de suprema fericire — unirea în fața lui Dumnezeu au fost siliți să-și piardă reciproc încrederea și să disperereze. Au făcut sacrificii. Încă în seara nunții a trebuit să primească botezul porții lacrimilor. Cred, deci, că sunt vrednici de mila noastră.

Președintele întinse mâna cu un gest de bunătate spre Linda Lechner.

— Felicitări, pentru soțul d-tale, stimată doamnă, spuse el încet — este liber.

Din public se auzi râsete fericite. O ușă se închise.

Linda se îndreptă cu pași șovăitori spre bară și-și ridică mâinile spre președinte. Își împreună mâinile în semn de rugăciune.

Președintele scutură din cap, zâmbind.

— Mulțumirea d-tale, doamnă Linda, o merită, cred un altul.

Tânăra femeie se întoarse. Joe Jenkins părăsise sala.

Traducere de N. G. S.

— S f a r ș i t —

Reflectoare pe mare

de ROBERT ARMAND CASE

Vaporul de linie Cardigan, prinse semnalul pierdut, la amiază, în vârful brizei. Era dela cargobotul Ventris, cu care Cardigan se încrucisase în noaptea trecută. „Eșuați pe stâncile Baronoff”. Imediat Cardigan se întoarse și alergă împotriva vântului. Toți ofițerii de pe bord își dădeau seama, că era o cursă împotriva timpului.

Totuși ajunseră prea târziu. Departe, cât abia vedeau, Ventris intra în ultimul său port. Era pe stâncile care creștează pustile insule Alentine.

Partea dinapoi a vasului era deja ruptă, când îl zăriră; în câteva minute se sfărâmă. Când Cardigan se opri, pe cât putea de țepău, Ventris se și năruise. Valurile erau atât de agitate, încât nici nu apucară să vadă naufragiul; niște zgomote de tunet se răspândiră doar, până la linia de siguranță și stâncile rămaseră goale...

Nu chiar așa goale... O mână de pasageri îngrămădiți pe puntea inferioară zăriră omul, în aceeași clipă când fu văzut și pe cei de pe punte. Raza de lumină îl străpunse, apoi fu din nou acoperit. Creasta sălbatică trecu mai departe și el era tot acolo liniștit, alb și cramponat de stâncă. Un braț era întins în sus, în lumina orbitoare a reflectorului.

Era un gest care rupea inimile tuturor. Nu era o chemare însă, ci un rămas bun. Omul de pe stâncă — un om întreg și curajos, — acceptase verdictul. Nici o corabie nu putea ieși teafără de acolo; nici o funie nu-i putea fi aruncată. Dacă era voinic mai putea să reziste la vreo duzină de astfel de izbitori zdrobitoare. Dacă era tot atât de tânăr pe cât era de voinic, poate c'ar duce-o și mai mult!

Printre călători domnea o mare emoție. Căpitanul coborî pe punte. Un tânăr uriaș stătea în fața lui, în picioarele goale și despuinat până la brâu. Corpul bronzat și sculptural

strălucea. Secundul sbiera cu mâinile la gură: „E d-l Stewart! Crede că poate înota până acolo cu o funie.”

— Imposibil! Căpitanul dădu din cap, apoi privind mai atent: Stai! Alan Stewart?

— Da, domnule căpitan.

— Asta ar fi ultima șansă! zise căpitanul. E un puternic înotător, cel mai bun de pe bord, fără îndoială. Dă-i o funie, Larson!

O femeie se rupse de brațele care o rețineau și se agătă de tânărul Stewart. El încercă s'o dea la o parte; dar ea se înălțai și mai strâns. Fața ei — albă ca ceara și de o tragică frumusețe — era îndreptată spre punct. Îndată, toți înțeleseseră sensul scenei. Fiecare om din echipaj, cunoscând povestea ei, își dădea seama de chemarea ei desnădăjduită. Era ceva mai mult decât o oarbă indignare a mamei în contra vechiului obicei al mării. Era o luptă împotriva destinului însăși. Pentru văduva căpitanului Robert Stewart, care se înecase cu vasul acum câțiva ani, pentru mama lui Ronald Stewart care plecase pe urmele tatălui său și nu s'a mai întors niciodată — omul de pe stâncă nu exista.

— Nu-i poți îngădui, căpitane! Obrazul ei era lipit de pieptul lui Alan, și brațele ei îl încolăceau, în ciuda eforturilor lui. „E tot ce mi-a mai rămas”!

Echipajul aștepta. Fiecare dintre ei, era însă mulțumit că hotărârea nu depindea de el. Căpitanul glăsui întunecat:

— Și omul de acolo, are o mamă, doamnă Stewart! Cât timp Alan este dispus, trebuie să încercăm... Ai grije de funie, Larson. Fiți gata să trageți când vom da ordin.

— Alan! Alan!

O traseră înapoi. Alan Stewart sări pe balustradă, fără o clipă de șovăială, apoi plonjă. Funia se repezi ca și cum spuma elicelor ar fi urlat împotriva-i. Se scufundă vijelios între două creste, se urcă apoi pe culmea năprasnică — de parte, cu brațele agitându-se ritmic ca și cum dădea semnalul de plecare.

Reflectorul era fixat pe omul de pe stâncă. Sub pânza argintie de lumină, pe drumul său mișcător, înotătorul apărea și dispărea, mic și firav față de dimensiunile uriașe ale valurilor. Toate privirile îl urmăreau. Toți, îngrijați, se cutremurau de cuvintele desnădăjduite, prin care văduva și mama de marină, își mărturiseau înfrângerea.

Acesta era sfârșitul — așa spunea vocea ei întretăiată hotărârea soartei. Aici, acum, sub ochii ei, se ducea ultimul dintre cei dragii. Știuse ea, că niciodată nu ar fi trebuit să încerce așa ceva. Asta însemna să înfrunți soartă, și să sfidezi marea. Dar cedase din pricina lui Ronald... Ultimele știri de la Ronald veniseră din Singapore, cu mulți ani înainte. Alan o convinsese să meargă în Orient în căutarea mormântului lui Ronnie; și apoi să găsească registrele ultimului său vas. În sufletul ei, ea știuse că nu vor găsi nici registrele, nici mormântul. Dorința de a căuta pe Ronnie nu fusese decât prima parte a capcanei. Furtuna aceasta, omul de pe stâncă, reputația de înotător a lui Alan, toate nu erau decât viclene subterfugii al vechiului și neuitatului ei dușman, pentru ca să-i poată fura și ultima ei comoară.

— „Atențiune!”

Alan atinsese stâncile. Era cocoșat pe creasta spumegată a unui val. Valul se sparse. Alan era pe stâncă și înlănțui strâns omul. Ridică mâna în aer, ca un om beat.

— Trageți! Toate mâinile pe funie!

Călătorii săriră grăbiți. Suflând din greu, oamenii se înșirară ca înebuniți lângă balustradă. Nu mai era loc pentru biata mamă. Rămase singură, frângându-și mâinile.

— Repede! Răcnetul căpitanului îi biciui. Asta-i ultima șansă! Trage-ți!

— „Hai odată”, șopti mama, cu fața întoarsă spre bezna adâncă, gesticulând în gol. „Hai odată, fie-vă milă. Să scape Alan... Da, să scape și celălalt. Mama sa se va fi rugând acum ca și mine”.

Funia însă scârțâia. Povara ei sosea iute pe creste, mai încet în hăurile groaznice. Era o povară moartă, care se scufunda adânc. Când ajunseră la vedere, brațul încordat al lui Alan Stewart era crispat pe funia de oțel. Corpul înotătorului atârna suplu.

Corabia se aplecă puțin. — „Acum”, tună secundul.

Ajunseră astfel peste balustradă. O duzină de mâini la- come îi purtară ușor pe punte. Echipajul se dete înapoi, la comanda răsunătoare ce veni de pe punte. Pasagerii făcură loc mamei și doctorului vasului.

— Alan, băiatul meu — dragul meu! Vorbește-mi Alan!

— Indată doamnă, spuse grăbit doctorul. Sunt scăpați amândoi! Au înghițit puțină apă, asta-i totul! Dă mâna, și vino'ncoace!

În clipa când Alan Stewart vorbește, suflând din greu, mama sa scoase un țipăt pătrunzător. Nu era un strigăt de spaimă, ci de bucurie; de întrebare neîncrezătoare; de umilă, dar fericită recunoaștere. Sunetul călătorii pe aripile vântului, pierzându-se în zgomotul asurzitor al mării luminate.

„Fusesse — pe coastă — la Singapore“. Alan Stewart sufla cu buzele livide. „Îi era rușine — să scrie... rușine... că vine acasă. Dar venea pe Ventrîs. Și avea, și el... o mamă! Da, e Ronnie, mamă!“

Traducere de S. ȘTEFANESCU

I
Bijuteriile d-nei Stebini

de Edgar Wallace

II
Un proces senzațional

de Paul Rosenhayn

Traducere de N. G. S.

III
Reflectoare pe mare

de Robert Armand Case

Traducere de S. ȘTEFĂNESCU

EDITURA PODEANU, BUCUREȘTI

Strada Câmpineanu No. 7.

Colecția Bufnița

Secretul din oglindă

de Aug. Muir

Un roman plin de groază și mister. Un gen nou pentru cititorii români

Colecția de 7 lei

Mister Smith, telefonează

de Walter Berg

O acțiune palpitantă care pasi-
onează până la ultima filă.

